

Skryté dějiny čtyřicátého verše – číslo osm

Hora svévolnosti

Jeff Pippenger

2026-04-05

Hora proměnění pro Petra se odehrála mezi Paniem a křížem a v jiné linii se Petr nachází mezi Kristovým křtem na počátku Jeho služby a těsně po triumfálním vjezdu na konci Jeho služby. Tyto tři mezníky — křest, hora a závěr triumfálního vjezdu — jsou vyznačeny třemi případy, kdy promluvil nebeský Otec. Potřetí v Janovi 12 promluvil tehdy, když Řekové hledali Ježíše. Křest je 9/11, hora je v dějinách od Pania až po nedělní zákon ve verši šestnáctém. Pro Petra to bylo Panium, pak hora až k závěru triumfálního vjezdu, což bylo těsně předtím, než měl být Kristus podruhé oslaven.

Nyní je má duše zkormoucena; a co mám říci? Otče, vysvobod' mne od této hodiny; avšak proto jsem přišel k této hodině. Otče, oslav své jméno. Tu přišel hlas z nebe: Oslavil jsem je a ještě oslavím. Lid tedy, který tam stál a slyšel to, říkal, že zahřmělo; jiní pravili: Mluvil k němu anděl. Ježíš odpověděl a řekl: Tento hlas nepřišel kvůli mně, nýbrž kvůli vám. Nyní je soud tohoto světa; nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. A já, budu-li vyzdvižen od země, potáhnu všechny k sobě. To řekl, naznačuje, jakou smrtí měl zemřít. Jan 12,27–33.

Linie, jež je vymezena Leviticus dvacet tři a letničním obdobím, má počáteční mezník o třech krocích, po nichž následuje pět dnů, a závěrečný mezník se shodnými charakteristikami. Mezi těmito mezníky představuje třicet dnů období kněží, které končí při svátku troubení. Svátek troubení, nanebevstoupení Krista po čtyřiceti dnech, kdy po svém vzkříšení vyučoval své učedníky tvář v tvář, a den smíření představují tři kroky závěru linie v Leviticus dvacet tři. Po těchto třech krocích následuje pět dnů až k Letnicím i ke svátku stánků. Potřetí promluvil nebeský Otec právě předtím, než Řekové, představující ty, kdo jsou při nedělním zákonu povoláni z Babylóna, usilovali o slyšení u Ježíše. Těsně před nedělním zákonem Ježíš ztotožňuje vyzdvižení korouhve na kříži. Země byla ozářena Jeho slávou při 9/11 a je ozářena znovu při nedělním zákonu.

Cesarea Filipova, totiž Panium, je třetí hodinou a Caesarea Maritima je devátou hodinou kříže, kdy zaznívá výzva vyjít z Babylóna. Před křížem, v prorockých dějinách Pania, je Petr na hoře, avšak stále ještě před zakončením triumfálního vjezdu. Panium pokračuje až ke kříži verše šestnáct. Petr v Panii je těsně před třístupňovými dějinami svátku polnic, nanebevstoupení a smíření z Leviticus dvacet tři. Petr je ve třiceti dnech zvláštního poučení kněze.

Šimon se v Panii stává Petrem a před triumfálním vjezdem má jeden krok na hoře. Triumfální vjezd znázorňuje podobenství o deseti pannách. Jen pět vstupuje do svatby a pět dní mezi trojnásobným orientačním bodem a Letnicemi je počátkem triumfálního vjezdu. Začíná při svátku trubek, avšak tento orientační bod se skládá z kombinace tří orientačních bodů. Jako jediný orientační bod ztotožňují útok na Nashville se svátkem trubek. Poselství Půlnočního volání právě bude potvrzeno a průvod pěti moudrých panen začíná proces, který vede ke smrti, pohřbu a vzkříšení kříže, jímž je nedělní zákon.

Petr je v Panii, když opravuje předpověď ohnivých koulí nad Nashvillem, a předtím, než při naplnění této předpovědi zazní svátek troubení. Z prorocké nutnosti musí nejprve vystoupit na horu, neboť hora předcházela triumfálnímu vjezdu. Dříve než Abraham vystoupil na horu, bylo jeho jméno změněno, a Petrovo jméno bylo změněno v Panii, dříve než vystoupil na horu. Hora je Petrovo zkouškou předtím, než se naplní předpověď ohnivých koulí nad Nashvillem. Toto naplnění je třetí a rozhodující zkouškou, v níž se charakter projeví buď jako radost, nebo jako hanba.

Linie roku 457 př. Kr. končí mezi Rafií a Paniem; smlouva ze sedmnácté kapitoly knihy Genesis se vztahuje k Rafii a smlouva ze šestnácté kapitoly Matouše se vztahuje k Panii. Z Pania jde Petr na horu, tak jako Abraham šel k oběti Izáka. Hora Petrovy linie se shoduje s horou Abrahamovy doby.

Abrahamovo orientační znamení sestávalo ze tří dnů. Při triumfálním vjezdu byli vysláni dva učedníci, aby přivedli oslici, která měla nést Krista; a v Abrahamově linii jeho třídenní cesta začíná tím, že vybral dva služebníky a osla, aby nesl dříví k Izákově oběti. Petrova osmi- nebo šestidenní cesta na horu byla pro Abrahama třídenní. Petr v Panii je před horou a před odvázáním oslice, jímž začíná vjezd do Jeruzaléma, a právě tam začaly Abrahamovy tři dny. Při triumfálním vjezdu se Kristus zastavil na Olivetské hoře a zaplakal nad Jeruzalémem, čímž označil závěr smluvního vztahu mezi Bohem a starověkým doslovným Izraelem. Petrova hora je před triumfálním vjezdem; Kristova hora je během triumfálního vjezdu a Abrahamova hora je při závěru vjezdu.

Rok 2026 je rokem voleb v polovině funkčního období, kdy dvoustý padesátý rok šestého království biblického proroctví oslavuje svou slavnou vládu. Tato oslava jako prorocký středový bod odpovídá Antiochovi Velikému v roce 207 př. Kr., středovému bodu mezi Rafií a Paniem, který označuje konec dvou set padesáti let od roku 457 př. Kr.

Když uvažujeme o čtyřech liniích, které se skládají z kapitol jedenáct až dvacet dva a které byly dosud odpečetěny (snad existují i jiné příklady), obracíme nyní pozornost k těmto kapitolám v knize Touha věků. Kapitola jedenáct nese název Křest a kapitola dvacet dva Uvěznění a smrt Jana. Jan je na počátku i na konci a kapitola sedmá, prostřední kapitola, je Nikodém.

„Nikodém přišel k Pánu s myšlenkou, že s Ním vstoupí do rozhovoru, avšak Ježíš obnažil základní principy pravdy. Řekl Nikodémovi: Nepotřebuješ ani tak teoretické poznání jako duchovní znovuzrození. Nepotřebuješ uspokojit svou zvědavost, nýbrž obdržet nové srdce. Musíš přijmout nový život shůry, dříve než budeš moci ocenit nebeské věci. Dokud nenastane tato proměna, která činí vše nové, nebude pro tebe mít žádný spásný užitek, budeš-li se se Mnou přít o Mou pravomoc nebo o Mé poslání.“

„Nikodém slyšel kázání Jana Křtitele o pokání a křtu, jenž ukazoval lidu na Toho, který bude křtít Duchem svatým. Sám pociťoval, že mezi Židy je nedostatek duchovnosti a že jsou do značné míry ovládáni zaslepeností a světskou ctižádostí. Doufal v lepší stav věcí při příchodu Mesiáše. Avšak pronikavé poselství Křtitele v něm nevyvolalo usvědčení z hříchu. Byl přísným farizeem a pyšnil se svými dobrými skutky. Byl všeobecně vážen pro svou dobročinnost a štedrost při podpoře chrámové služby a cítil se jistý Boží přízní. Polekala ho myšlenka na království příliš čisté, než aby je ve svém nynějším stavu mohl spatřit.“ Touha

věků, 171.

Střední bod v Touze věků se nachází v linii Nikodéma, který představuje poslední povolání adventismu v linii zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Představuje třídu těch, kdo slyšeli poselství Kristova předchůdce, avšak nebyli si vědomi svého laodicejského stavu.

„V rozhovoru s Nikodémem Ježíš odhalil plán spasení a své poslání vůči světu. V žádném ze svých následujících proslovů nevysvětlil tak plně, krok za krokem, dílo, které musí být vykonáno v srdcích všech, kdo chtějí zdědit království nebeské. Hned na samém počátku své služby otevřel pravdu členu velerady, myslí nejvnímavější a ustanovenému učiteli lidu. Avšak vůdcové Izraele světlo nepřijali. Nikodém ukryl pravdu ve svém srdci a po tři roky bylo jen málo zjevného ovoce.“ Touha věků, 176.

Janovo poselství a jeho křest Krista představovaly poselství prvního anděla o bázni před Bohem. Janovo poselství bylo laodicejským poselstvím ospravedlnění z víry a toto poselství bylo zmocněno při Kristově křtu, právě tak jako poselství Jonese a Waggonera bylo v roce 1888 poselstvím pro Laodikeu. Kristův křest a rok 1888 byly předobrazem příchodu poselství pro Laodikeu při 11. září, které končí ve středním bodě mezi Rafí a Paniem.

Nikodém znamená „vítězství lidu“ a ospravedlnění z víry je zpečetujícím poselstvím, které přišlo spolu s poselstvím Janovým, bylo zmocněno při křtu a vymezeno Nikodémovým půlnočním setkáním s Kristem. Dvacátá druhá kapitola popisuje Janovu smrt, jež mezi jeho učedníky vyvolala rozpoznání praporu, který bude vyzdvižen a potáhne všechny k sobě. Křest byl jak 9/11, tak období od 18. července 2020 do 31. prosince 2023, neboť křest znázorňuje smrt (2020), pohřeb (tři a půl dne) a vzkříšení (31. prosince 2023). Poté následuje půlnoční setkání, kde je vítězství lidu znázorněno jako znovuzrození, ze slepoty Laodiceje k vidění 20/20 Filadelfského. Poté jsou Kristovy skutky předloženy jako vyzdvižení praporu.

Pro Abrahama se skutky Krista v linii Janově shodují s obětí Izáka. Pro Petra tato linie končí v Cesareji přímořské, Caesarea Maritima, v devátou hodinu, kde kříž volá všechny lidi k vítězství ospravedlnění skrze víru, což je poselství třetího anděla. Poselství třetího anděla je poselstvím třetího běda islámu, které přišlo 11. září v prvním Balámově setkání s oslicí islámu, poté zdvojením úderů proti doslovné nádherné zemi 7. října 2023, a potom druhým úderem v Nashville, když Balám vede oslici islámu skrze vinice dávno doslovné a moderní duchovní nádherné země. Třetím úderem je zemětřesení brzy přicházejícího nedělního zákona. Tam je obětován Izák, tam učedníci Janovi, symbol velikého zástupu, jemuž jsou dána bílá roucha mučednictví, slyšeli a viděli skutky praporu. Střední body knih Genesis, Matouše a Touhy věků označují zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a povolání pohanů.

Vysvětlení, které Kristus podal Nikodémovi, bylo působením větru, ačkoli jeho působení je neviditelné.

„Nikodém byl stále v rozpacích a Ježíš použil vítr, aby objasnil smysl svých slov: „Vítr vane, kam chce, a jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam jde; tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.““

„Vítr je slyšet mezi větvemi stromů, jak šelestí listím a květy; přece je neviditelný a nikdo neví, odkud přichází ani kam jde. Tak je tomu i s působením Ducha svatého na srdce. Nelze je vysvětlit o nic více než pohyby větru. Člověk snad není schopen určit přesný čas ani místo, ani vysledovat všechny okolnosti v procesu obrácení; to však nedokazuje, že není obrácen. Prostřednictvím působení právě tak neviditelného jako vítr Kristus neustále působí na srdce. Poznenáhlu, snad i nepozorovaně pro toho, kdo je přijímá, vznikají dojmy, které mají sklon přitahovat duši ke Kristu. Ty mohou být přijímány při rozjímání o Něm, při čtení Písma nebo při naslouchání slovu z úst živého kazatele. Náhle, když Duch přichází s přímějším oslovením, duše se s radostí odevzdává Ježíši. Mnohými je to nazýváno náhlým obrácením; je to však výsledek dlouhého přitahování Duchem Božím — trpělivého, dlouhotrvajícího procesu.

„Ačkoli vítr sám o sobě není viditelný, působí účinky, které lze vidět a cítit. Tak i působení Ducha na duši se projeví v každém činu toho, kdo zakusil jeho spasnou moc. Když Duch Boží ovládne srdce, proměňuje život. Hříšné myšlenky jsou odloženy, zlých skutků se člověk zříká; láska, pokora a pokoj zaujímají místo hněvu, závisti a sváru. Radost nahrazuje zármutek a tvář odráží světlo nebe. Nikdo nevidí ruku, která pozvedá břemeno, ani nespatřuje světlo sestupující z nebeských dvorů. Požehnání přichází, když se duše vírou odevzdá Bohu. Tehdy ta moc, kterou žádné lidské oko nemůže spatřit, vytváří novou bytost k obrazu Božímu.“ Touha věků, 172, 173.

Při 11. září začal pozdní déšť krápat. Při 11. září islám, v biblickém proroctví představovaný jako „východní vítr“, přišel právě tehdy, když začalo zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Pozdní déšť, jenž je poselstvím znázorněným jako „zlatý olej“, který sestupuje ze dvou zlatých trubek Zachariášových, zahájil povolávání laodicejských adventistů sedmého dne k pokání. Vítr Ducha svatého započal své dílo vyučování všemu, co je napsáno, a užíval poselství starých stezek z Jeremjáše, aby promlouval k srdcím slepých laodicejských. Dílo Ducha svatého, znázorněné Nikodémovi, bylo podrobněji vysvětleno jako „krok za krokem“, jako „dílo, které je nutno vykonat v srdcích všech, kdo chtějí zdědit nebeské království“. Tento proces byl Kristem přirovnán k působení větru a probíhá během období „východního větru“, který přišel 11. září. Izajáš se k témuž období vyjadřuje pojmem prudký vítr.

S mírou, když vyraší, budeš se s ním přit; zadržuje svůj prudký vítr v den východního větru. Proto tím bude očištěna nepravost Jákobova; a toto bude veškerý užitek odstranění jeho hříchu: když učiní všechny kameny oltáře jako křídové kameny, rozbité na kusy, posvátné háje a modly již neobstojí. Izajáš 27,8.9.

Všichni proroci jsou v posledních dnech ve vzájemném souladu a Izajášův „prudký vítr“ je Janovými větry sváru, které jsou zadržovány během zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Izajášův prudký vítr je východní vítr, který je v Izajášově svědectví „zadržen“ a v Janově svědectví držen na uzdě. Janovy větry sváru jsou zadržovány, zatímco je Boží lid zapečetován, a Izajášův východní vítr je označen jako období, kdy je „nepravost Jákobova“ „očištěna“. Hebrejské slovo přeložené jako „očištěna“ znamená usmířena. Janovo zapečetování je totéž jako devátá kapitola Ezechiele a je totožné s očištěním Jákobovy nepravosti. Anděl, který prochází Jeruzalémem a klade znamení na ty, kdo vzdychají a naříkají, je anděl, který vystupuje od „východu“.

A potom jsem viděl čtyři anděly, stojící na čtyřech úhlech země, zadržující čtyři větry země, aby vítr nevál na zemi ani na moře ani na žádný strom. A viděl jsem jiného anděla, vystupujícího od východu slunce, majícího pečeť živého Boha; i zvolal mocným hlasem ke čtyřem andělům, jimž bylo dáno škodit zemi a moři, řka: Neškod'te zemi ani moři ani stromům, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech. Zjevení 7,1–3.

Tím andělem je Kristus a vystoupil vzhůru na konci čtyřiceti dnů, během nichž tváří v tvář vyučoval učedníky v letničním období; a vystupuje vzhůru při svátku polnic v Leviticus dvacet tři na konci třiceti dnů vyučování tváří v tvář s kněžími, kteří jsou představeni číslem třicet.

Rok 2026 je rokem voleb do Kongresu v polovině funkčního období a tyto volby již byly potvrzeny jako prorocké mezníky. Kdyby demokraté neukradli volby roku 2020, Trump by nenaplnil záhadu Říma. Záhada Říma spočívá v tom, že je osmý a je ze sedmi. Tato záhada označuje Trumpa za představitele obrazu šelmy, který vždy vystupuje jako osmý, a přitom je ze sedmi. V Danieli 7 musely být odstraněny tři z deseti rohů pohanského Říma, aby malý roh mohl vystoupit. Tam papežský Řím povstal jako osmý mezi sedmi jinými rohy, a přece vyšel z pohanského Říma, neboť měl být ze sedmi. V Danieli 8 byla médoperská říše představena dvěma rohy, potom Řecko jedním rohem, který po zlomení vydal čtyři rohy; a tak dříve, než přichází Řím, bylo již sedm rohů a malý roh Říma je osmý. Existují i jiná svědectví o tom, že Řím vždy vystupuje jako osmý a je ze sedmi, avšak hlavním referenčním bodem této záhady je 17. kapitola Zjevení.

A zde je mysl, která má moudrost. Sedm hlav jest sedm hor, na nichž sedí ta žena. A jest sedm králů: pět jich padlo, jeden jest, a ten druhý ještě nepřišel; a když přijde, musí zůstat na krátký čas. A šelma, která byla, a není, i ta jest osmým, a jest z těch sedmi, a jde do záhuby. Zjevení 17,9–11.

Ukradené volby roku 2020 označily volby jako prorocký mezník. Druhým svědkem této skutečnosti je prezident Carter. Reagan byl prvním z prezidentů, kteří vedou k Trumpovi jako k osmému, jenž je ze sedmi, neboť vytváří obraz Říma. Reagan byl prvním v řadě osmi prezidentů od doby konce v roce 1989. Rok 1989 se naplnil v Danielovi jedenácté kapitole, verších jedna až čtyři, a předkládá svědectví o nejbohatším prezidentovi. Reaganovi předcházela do té doby nejhorší prezident v dějinách. Carter opustil úřad s nevyřešenou krizí islámu. O čtyřicet sedm let později Trump v současnosti řeší problém, který Reaganovi zanechal demokrat Carter. Protože první a alfa, Reagan, byl republikánem předobrazujícím republikána na závěru a omegě, musel také Trump zdědit krizi islámu vytvořenou předchozím demokratickým prezidentem, který z prorocké nutnosti musel být do té doby nejhorším prezidentem v dějinách. Obama ovšem všechny tyto prorocké charakteristiky naplnil, a stejně tak i Biden. Aby Reagan mohl předobrazovat posledního, musel předobrazovat nejen osmého, ale i šestého. Přitom Lev z pokolení Judova musel řídit volby, aby zajistil sled neúspěšných prezidenství, která v obou případech předcházela Trumpovi. Volby jsou prorockým mezníkem a rok 2026 je volbami v polovině funkčního období pro prezidenta, který je osmý a je ze sedmi.

Dvě stě padesátiletá linie Spojených států začala roku 1776 a vrcholí v roce 2026. Dvě stě padesátiletá linie od roku 457 př. Kr. vyvrcholila v roce 207 př. Kr., mezi verši jedenáct a patnáct,

mezi bitvami u Rafie a Pania. Rafia je v prorockém smyslu přiřazena ke smlouvě obřízky v Genesis 17 a Panium je v prorockém smyslu přiřazeno ke smlouvě o sto čtyřiceti čtyřech tisících v Matoušovi 16. Rok 2026 se vztahuje k roku 207 př. Kr., mezi verši jedenáct a patnáct — mezi Rafií a Paniem, což je také mezi Boží první smlouvou s vyvoleným lidem a Boží poslední smlouvou s vyvoleným lidem.

Dvě dvěstěpadesátileté linie, které končí ve středu roku 207 př. Kr. a roku 2026, se shodují s dvěstěpadesátiletou linií pronásledování, jež začala, když bylo roku 64 vypáleno město Řím. Od té doby bylo obyvatelům Jeruzaléma podivuhodným mužem hlášáno sedm let varování před přicházejícím zničením. Když nadešel rok sedmdesát a Jeruzalém byl zničen, Boží církve byla rozptýlena a roznesla evangelium do celého světa. Ve stejnou dobu, kdy církev v Efezu hlásala letniční poselství o vzkříšení, započalo pronásledování představované církví ve Smyrně, neboť obě církve musely z prorocké nutnosti po určitou dobu probíhat souběžně. Pavel byl vůdcem prorocké církve v Efezu, přesto však psal o obou dějinách.

Pronásledování a utrpení, která na mne přišla v Antiochii, v Ikoniu, v Lystře; jaká pronásledování jsem vytrpěl: ale ze všech mne Pán vysvobodil. A také všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši, budou trpět pronásledování. 2 Timoteovi 3,11.12.

A. T. Jones vymezuje období dvou set padesáti let, které začíná roku 64 a končí Milánským ediktem v roce 313. Po celé toto období bylo pronásledování Božího lidu vedeno pohanským Římem, avšak poselství církvi ve Smyrně zmiňuje deset dnů, které představují vůbec nejkrutější pronásledování onoho období.

Neboj se ničeho z toho, co máš vytrpět: hle, ďábel uvrhne některé z vás do vězení, abyste byli vyzkoušeni; a budete mít souzení po deset dní. Buď věrný až do smrti, a dám ti korunu života. Zjevení 2,10.

Toto období pronásledování, představované císařem Diokleciánem, trvalo deset let, počínaje rokem 303 a konče rokem 313, kdy vládl císař Konstantin Veliký, jako tomu bylo i při prvním nedělním zákonu roku 321 a když roku 330 rozdělil Řím na východ a západ. Rok 313 byl prorocky vyznačen diplomatickým sňatkem v Miláně, když císař Konstantin (vládce Západu) sjednal sňatek své nevlastní sestry Flavie Julie Constantie s Liciniem, císařem, který ovládal východní (nebo brzy východní) část Římské říše. Tento sňatek byl symbolicky ukončen, když Konstantin roku 330 rozdělil království na východ a západ.

Neronovo období 250 let začíná sedmiletým obdobím, které začíná i končí obléháním, jež předobrazuje konec světa. Na konci tohoto období následovalo zřetelné desetiletí pronásledování. Toto období začalo v době Efezu, poté zahrnovalo dějiny Smyrny až ke Konstantinově církvi kompromisu, kdy roku 313 nastoupila církev Pergamu.

Těch sedmnáct let od roku 313 do roku 330 nalézá svůj protějšek v dějinách Rafie a Pania, kde bitvu roku 217 př. Kr. a bitvu roku 200 př. Kr. dělí sedmnáct let. V bitvě u Rafie zvítězil Ptolemaios, avšak dávno před bitvou u Pania již bude mrtev. Přesto vládl sedmnáct let, od roku 221 př. Kr. až do roku 204 př. Kr. Tři linie po 250 letech, svázané třemi sedmnáctkami, vynucují

úvahu, že rok 313 je v souladu s rokem 2026.

Rok 313 představoval zřetelný přechod od pronásledování ke kompromisu, a tím označil rok 313 jako symbol změny určité prorocké povahy, která byla předobrazena proměnou od Smyrny k Pergamu. První krok byl znázorněn diplomatickým sňatkem, jenž skončil rozvodem o sedmáct let později. Druhým krokem byl první nedělní zákon. Inspirace nám sděluje, že nedělnímu zákonu předchází postupný proces krok za krokem, který zahrnuje nedělní zákony předcházející onomu nedělnímu zákonu, jenž je vymezen jako nucení k zachovávání neděle a zároveň pronásledování za zachovávání Boží soboty sedmého dne.

„Chce-li čtenář porozumět prostředkům, jichž bude použito v brzy přicházejícím zápasu, stačí, aby sledoval záznam o prostředcích, které Řím použil k témuž cíli v minulých věcích. Chce-li vědět, jak budou papeženci a protestanti ve svém sjednocení jednat s těmi, kdo odmítají jejich dogmata, nechť pohlédne na ducha, kterého Řím projevoval vůči sobotě a jejím obhájcům.“

„Královské edikty, všeobecné koncily a církevní nařízení podporovaná světskou mocí byly stupni, jimiž pohanský svátek dosáhl svého čestného postavení v křesťanském světě. Prvním veřejným opatřením vynucujícím zachovávání neděle byl zákon vydaný Konstantinem. (A.D. 321.) Tento edikt vyžadoval, aby obyvatelé měst odpočívali v „ctihodný den slunce“, avšak lidem na venkově dovoľoval pokračovat v jejich zemědělských pracích. Ačkoli to byl ve své podstatě pohanský zákon, císař jej prosazoval po svém formálním přijetí křesťanství.“ The Great Controversy, 573, 574.

Milánský edikt z roku 313 byl „královským ediktem“, po němž následovaly „všeobecné koncily a církevní nařízení podporovaná světskou mocí“. To byly postupné kroky, které vedly k prvnímu nedělnímu zákonu v roce 321. Jedním z těchto kroků jsou „církevní nařízení“, jako je například zachovávání neděle, „podporovaná světskou mocí“. Období roku 1888 vyznačuje řadu nedělních zákonů předložených v Senátu senátorem Blairem, které nikdy nevedly k žádnému výsledku, avšak v téže historické době několik států přijímalo státem vynucované nedělní zákony. Tito dva svědkové označují rok 313 za mezník, v němž „královské edikty“, jako například výkonné nařízení, znamenaly přechod v dějinách zemské šelmy, které je určeno mluvit jako drak.

Když Spojené státy promlouvají jako drak, končí jako šesté království biblického proroctví, a činí tak tím, že mluví stejně jako na počátku své vlády coby šesté království. Roku 1798 přijaly Spojené státy zákony o cizincích a pobuřování, které byly předobrazem nedělního zákona. Zákony o cizincích a pobuřování z roku 1798 byly třetím ze tří kroků, jež započaly roku 1776 Prohlášením nezávislosti, po němž následovala Ústava roku 1789. Tyto tři kroky odpovídají rokům 313, 321 a 330.

Roky 1776, 1789 a 1798 byly všechny činy, které jsou vymezeny jako mluvení, neboť Inspirace nám sděluje, že „mluvení národa je jednáním jeho zákonodárných a soudních orgánů.“ 313, 321 a 330 jsou všechny mezníky spojené s Konstantinem Velikým. Konec starověkého doslovného Izraele, jak severního, tak jižního království, je symbolizován jako rozvod, což představuje rok 330. Rozvod mezi východem a západem v manželství, které začalo o sedmáct let dříve, při sňatku Milánského ediktu. Při nedělním zákoně Spojené státy naplní číši své doby zkušební lhůty a budou

rozvedeny s Bohem, pokud jde o jejich prorocký účel, jak je předobrazen zemí oplývající mlékem a medem pro starověký Izrael. Inspirace říká, že po národním odpadnutí následuje národní zkáza. K tomu dochází, když Bůh rozvede slavnou zemi, jak je znázorněno rokem 330. Od manželství roku 313 přes první z řady stupňujících se nedělních zákonů v roce 321 až k rozvodu roku 330. Rok 1776 odpovídá roku 313, rok 1789 odpovídá roku 321 a rok 1798 odpovídá roku 330.

Rok 330 je také naplněním 360 let od bitvy u Actia v roce 31 př. Kr. Actium bylo třetí překážkou Říma, a proto předobrazuje nedělní zákon, kdy moderní Řím dobývá svou druhou a třetí překážku. Na mezníku roku 330 se bitva u Pania spojuje s bitvou u Actia. Bitva u Rafie v roce 217 př. Kr. se srovnává s ukrajinskou válkou v roce 2014; poté v roce 2015 Trump zahájil svou první prezidentskou kampaň, v roce 2020 byly oba rohy zemské šelmy usmrceny, v roce 2023 byly oba vzkříšeny. Roku 2024 začala zkouška základů a v roce 2025 bylo prorocké spojenectví osmého prezidenta a jeho papežského protějšku vyznačeno jejich vzájemnými inauguracemi.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.